

til Gennemførelse af Pryglestraffen i dette Land. Skjoldborg blev jo ogsaa noget for-
bavset over at høre det, han vidste det
nemlig ikke, og fandt, at der kunde være
noget i det, vedkommende Bonde sagde,
naar han tvivlede paa, at den danske Kul-
tur stod saa højt, som Skjoldborg havde
fortalt, efter at han havde læst denne
Meddelelse i Münchener-Bladet. Saa skrev
Skjoldborg til vedkommende Venstreredak-
tør og spurgte ham, om det var Tilfældet
og bad ham om at faa Underretning hur-
tigest muligt derom. Saa vidt jeg ved, vedlagde
han i sit Brev en Tale, som han tænkte sig
at ville have holdt mod Pryglestraffen,
hvis han var Medlem af Folketinget. Se,
saaledes synes jeg, at dette lille Tilfælde
kunde vise, hvorledes vi ville blive beryg-
tede og omtalte i Udlandet, for saa vidt
vi gennemføre det foreliggende Lovforslag.

Den ærede Ordfører for Forslagsstil-
lerne udtalte forleden, at Bismarck havde
den Leveregel i Politik, at man skulde
give noget for at faa noget. Jeg vil sige
til den ærede Ordfører, at det kan være
meget godt somme Tider, men det kommer
rigtignok an paa, hvad man skal give; det
kommer an paa selve Handelens Art, hvad det
er, det drejer sig om. Naar den ærede
Ordfører her bruger Bismarcks Ord, at
man skal give noget for at faa noget, alt-
saa at man skal handle ogsaa handle i
dette Tilfælde, saa siger jeg, man handler
ikke med sin Ære og sit gode Navn og
Rygte som Nation, man kan ogsaa købe
Guld for dyrt. Og jeg mener, det vilde
være at købe de øvrige gode Bestemmelser
i dette Lovforslag for dyrt, om vi ind-
førte Pryglestraffen til Gengæld og derved
gjorde Brud paa den historiske og humane
Udvikling for at opnaa et Fremskridt, der
vilde stilles fuldstændig i Skygge af det
Barbari, som Pryglestraffen er — et Bar-
bari, som, det gentager jeg, vilde være et
kolossalt Tilbageskridt og en Plet paa den
Nations Ære, som vi tilhøre. Jeg beder
derfor de ærede Medlemmer af dette Ting
om at stemme imod det foreliggende Lov-
forslag. Det indeholder jo adskillige gode
Ting, men dem ville vi ikke købe med §
2, og derfor anbefaler jeg, at man stem-
mer mod § 2. Jeg tror, det er det eneste
mulige Standpunkt for det danske Folketing
at indtage i denne Sag.

Formanden: Folketingsmanden for
København 3die Valgkreds har med Tin-
gets Samtykke (Ophold) Ordet for 3die
Gang.

Alfred Christensen: De foregaaende
livlige, men ogsaa i enkelte Retninger
temmelig langvarige Forhandlinger have,
saa vidt jeg kan se, lært os en Ting, den
ene Ting, at det er Erfaringen, der skal
lære os, hvad Straffene ere gode for, det
er Erfaringen, vi skulle bygge paa, naar
vi indføre Straffe, naar vi afskaffe Straffe,
og naar vi vedblive med en bestaaende
Strafs Udøvelse. Det er noget, vi egent-
lig fra alle Sider ere enige om under
denne Forhandling. Derfor have vi, der
ere Modstandere af Pryglestraffens Ind-
førelse paa ny Felter, tilladt os at sige
til vore Modstandere, til Forslagsstillerne:
Skaf os nogle Erfaringer frem, som godt-
gøre, at denne ny Strafs Indførelse er
god. Vi paa vor Side staa med Histo-
riens store Arsenal til Raadighed, et Ar-
senal, der paa hvert Blad viser, at saa-
danne Straffe som Pryglestraf, Kagstryg-
ning og Lemlæstelsesstraffe have ikke
naaet deres Maal, hvor meget man end
har skærpet dem. Fra Lovforslaget Ven-
ners Side er der, saa vidt jeg kan se, kun
fremført to Erfaringseksempler. Det ene
var det vestindiske Eksempel, det andet
var Garrotterakten i England fra 1863. De
vestindiske Soldater, som vi ved Loven
af 1898 fritog for Prygl, og som saa
Aaret efter pryglede en Underkorporal og
derefter igen pryglede en Underkorporal
og saa satte Kursen hjem til de danske
Forbedringshuse for at blive fri for at
tjene 6 Aar i Vestindien, ere vi forhaa-
bentlig blevne færdige med. Thi hvad
man end vil sige om de vestindiske Sol-
dater, der kunne være gode til meget, til
at lave Statistik paa due de ikke.

Saa have vi Garrotterne tilbage. Ja,
jeg vil sige, at Garrotterne have vi egent-
lig heller ikke tilbage, de ere ogsaa af-
skaffede for længe siden, men Garrotte-
akten bestaar endnu, og den er bleven an-
ført her imod os overkultiverede Menne-
sker. Den er anført imod os som et Bevis
paa, at den højt civiliserede engelske Na-
tion ikke undsaa sig for at indføre og for
vedblivende at udøve en Straf som Pisk-
ning, og det er anført, at dette havde haft
meget heldbringende Virkninger, idet en
udbredt Bande i London ved Pisk var
bleven tvunget til at indstille sin Virksom-
hed. Det skulde man altsaa kunne takke
denne Garrotteakt for. Jeg tillod mig i et
tidligere Foredrag at oplyse, at dette ikke
var rigtigt, at Banden var indfanget ved
andre Forbryderes Hjælp, at de havde
faaet deres Straf, og at, da de vare fan-
gede og satte i Hullet, var der ikke flere